

Motion till riksdagen 2011/12: MJ346

av Mikael Oscarsson (KD)

Aggressiva hundar

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att komma till rätta med allvarliga hundangrepp mot människor.

Motivering

”Hunden angreps av en annan hund så illa att den fick avlivas. Händelsen inträffade på en ort i norra Värmland” (Värmlands folkblad, 27 juli 2011). ”Tre lösspringande hundar attackerade en kvinnlig bärplockare på söndagseftermiddagen i ett skogsområde mellan Bjurholm och Vännäs... Kvinnan var svårt medtagen då hon fördes med ambulans till Norrlands Universitetssjukhus i Umeå” (TT/Dagens nyheter, 28 augusti 2011). ”En dvärgpudel fick föras till distriktsveterinären, sövas och sys efter att ha attackerats av en rottweiler i Tivoliparken” (Kristianstadbladet, 4 september 2011).

En enkel sökning på internet med hjälp av sökverktyget Google på orden ”attackerad” och ”hund” visar att förekomsten av aggressiva hundar som går till attack mot människor och djur är ett vanligt förekommande problem. Dessutom är det tilltagande: mellan år 2000 och 2009 ökade polisanmälningarna av hundattacker från 1 900 fall till 3 600 fall.

Det angelägna är att alla ska kunna känna sig säkra där de bor och veta att de inte blir attackerade av en hund som inte kontrolleras av sin ägare. Lika viktigt är det att ingen ska bli attackerad av en hund där ägaren medvetet använder den som ett vapen.

Kristdemokraterna har därför varit tydliga med att ingen ska behöva möta hotfulla och aggressiva hundar i sin närmiljö och att bostadsföretagen därför måste ta ett ökat ansvar. Vi utesluter inte heller att lagkraven på hundägare kan behöva skärpas.

Fel! Okänt namn på

I andra länder har hundangrepp lett till dödsfall, och det vore tragiskt om det i Sverige skulle krävas något liknande för att situationen ska tas på tillräckligt allvar.

I januari 2008 trädde en lagändring i kraft som innebär att polisen kan utfärda olika typer av förelägganden mot hundägare med hot om vite, samt utfärda ett förbud för en person att skaffa sig en ny hund. En hund som anses vara en samhällsfara, då den kanske används som ett ”vapen”, kan omplaceras.

Fortfarande är det dock kommunala ordningsföreskrifter som lägger fast bestämmelser om exempelvis koppelvång. Detta innebär att bestämmelserna skiljer sig åt från kommun till kommun. Särskilt allvarligt är det när löst springande hundar är av kamphundstyp. Sedan 1997 förbjuder 19 a § djurskyddsförordningen (1988:539) hundar med extremt stor kamplust, men enligt Hundansvarsutredningens betänkande Hund i rätta händer – om hundägarens ansvar (SOU 2003:46) har detta lagstycke aldrig kommit till någon större praktisk användning.

För att komma till rätta med de olägenheter som okopplade hundar orsakar kan det finnas anledning att se över kopplingstvånget. I dag är hundägare skyldiga att mellan den 1 mars och den 20 augusti hålla sin hund under sådan tillsyn att den inte skadar vilt (16 § lagen (2007:1150) om tillsyn över hundar och katter). Någon motsvarande skrivelse för att skydda människor eller tamdjur finns däremot inte.

Det vore vidare rimligt att – precis som att ansvaret för ett fordon i trafik vilar på den som kör det, inte den som äger det – ansvaret för en hund som går till angrepp mot någon vilar på den som promenerar med hunden.

Det måste också åligga polismyndigheten att kontrollera att aktuella bestämmelser om tillsyn av hund efterföljs. Om polismyndigheten påvisar att dessa bestämmelser inte är tillräckliga, kan det vara aktuellt att ändra gällande lagrum så att kopplingstvång meddelas i lagstiftningen för att skydda människor.

En grundtanke i arbetet för att komma till rätta med detta reella problem måste samtidigt vara att hundägare inte straffas som ett kollektiv eller att onödiga regler införs. Lösningar bör därför eftersträvas som inte tvingar alla hundägare till onödiga åtgärder eller onödiga kostnader. De allra flesta hundägare är skötsamma och engagerade i sina hundar på ett positivt sätt. Därför är förslaget om ett körkort för alla hundägare den minst intressanta lösningen, och istället bör åtgärderna inriktas mot de hundägare vars hantering av sina hundar utgör ett problem. Därför innebär Kristdemokraternas förslag om ökat ansvarstagande för bostadsföretagen inte att hundägare i gemen ska betraktas som ett problem.

Stockholm den 28 september 2011

Mikael Oscarsson (KD)